

απεργία πείνας από 2 Μάρτη

Το καθεστώς εξαιρέσεως
των πολιτικών κρατουμένων
και ο αγώνας των συντρόφων απεργών πείνας ενάντια σε αυτό.

Εκδήλωση-συζήτηση

με τη συμμετοχή συντρόφων απεργών:

Παρασκευή 20 Μάρτη, 18:00

στην κατάληψη Terra Incognita

Η ώρα θα τηρηθεί αυστηρά λόγω της τηλεφωνικής
παρέμβασης των φυλακισμένων συντρόφων

Η ελπίδα έρχεται

με αδιάλλακτους αγώνες

Από τις 2-3 οι πολιτικοί κρατούμενοι δίνουν ακόμα έναν αγώνα ενάντια στο καθεστώς του εγκλεισμού. Συγκεκριμένα τα μέλη του Δικτύου Αγωνιστών Κρατουμένων Τάσος Θεοφίλου, Αργύρης Ντάλιος, Φοίβος Χαρίσης, Αντώνης Σταμπούλος, Γιώργος Καραγιαννίδης καθώς και οι σύντροφοι Δημήτρης Κουφοντίνας, Κώστας Γουρνάς και Νίκος Μαζιώτης ξεκινούν απεργία πείνας ενάντια στο καθεστώς εξαίρεσης των πολιτικών αντιπάλων του καθεστώτος. Από τις 9-3 συμμετέχει και ο Γρηγόρης Σαραφούδης (μέλος Δ.Α.Κ.), από τις 11-3 συμμετέχουν με κυλιόμενη απεργία πείνας και οι Τούρκοι πολιτικοί κρατούμενοι ενώ από 16-3 συμμετέχουν και τα μέλη του Δ.Α.Κ. Αντρέας-Δημήτρης Μπουρζούκος και Δημήτρης Πολίτης.

Οι σύντροφοί μας, βάζοντας ως τελευταίο ανάχωμα το σώμα τους μέσα στην ασφυκτική συνθήκη του εγκλεισμού, διεκδικούν:

- **Την κατάργηση του «τρομονόμου» 187**
- **Την κατάργηση του «τρομονόμου» 187^A**
- **Την κατάργηση του «κουκουλονόμου»**
- **Την παύση της βίαιης λήψης DNA και της ανάλυσης δειγμάτων που εμπεριέχεται μίγμα γενετικού υλικού άνω των 2 ατόμων όπως επίσης και την πρόσβαση και ανάλυση του γενετικού δείγματος από πραγματογνώμονα βιολόγο της εμπιστοσύνης του κατηγορουμένου**
- **Την κατάργηση των φυλακών τύπου γ'**

Και απαιτούν:

Την άμεση απελευθέρωση του Σάββα Ξηρού για λόγους υγείας.

Αντιτρομοκρατικός νόμος 187, περί εγκληματικής οργάνωσης.

Κατά τη διάρκεια έκτακτης συνόδου στις Βρυξέλλες, στις 20 Σεπτεμβρίου 2001 και μέσα σε ένα κλίμα τρομοϋστερίας μετά και την επίθεση στους δίδυμους πύργους, ψηφίζεται ο πρώτος «τρομονόμος». Βέβαια, δεν είναι η πρώτη φορά που αυτός τίθεται σε εφαρμογή, καθώς η πρώτη απόπειρα του ελληνικού κράτους να αντιμετωπίσει τον εσωτερικό εχθρό (εκείνη την περίοδο στον ελληνικό χώρο δραστηριοποιούνταν οι επαναστατικές

οργανώσεις 17N και ΕΛΑ) χρονολογείται από το 1978. Τότε είχε θεσμοθετηθεί ο αντιτρομοκρατικός νόμος 774/1978 «περί καταστολής της τρομοκρατίας και προστασίας του δημοκρατικού πολιτεύματος» που εισηγήθηκε η τότε κυβέρνηση Καραμανλή και ήταν προσαρμοσμένος στα πρότυπα της γερμανικής και ιταλικής νομοθεσίας. Καταργήθηκε το 1983 μετά από αντιδράσεις κομμάτων της αντιπολίτευσης. Η δεύτερη απόπειρα έγινε το 1990 επί κυβέρνησης Μητσοτάκη, με το νόμο 1916/1990 «για την προστασία της κοινωνίας από το οργανωμένο έγκλημα». Εκείνη την εποχή είχε προηγηθεί η δολοφονία του Μπακογιάννη. Με το νόμο αυτό, η κυβερνητική νομοθετική πλειοψηφία, θέλησε να ενοποιήσει την επαναστατική δράση με τη δράση των συμμοριών του κοινού οργανωμένου εγκλήματος υπό τον γενικό όρο «οργανωμένο έγκλημα». Η εγκληματική οργάνωση θα μπορούσε να είναι πλέον είτε «πολιτικά τρομοκρατική» είτε μία οργάνωση του κοινού ποινικού δικαίου (π.χ. μαφία) – ταύτιση που συμβαίνει για πρώτη φορά. Καταργήθηκε το 1993 πάλι μετά από αντιδράσεις κομμάτων της αντιπολίτευσης.

Αντιτρομοκρατικός νόμος 187α, περί τρομοκρατικής οργάνωσης.

Το 2010 το κράτος αναβαθμίζει τον «τρομονόμο» 187 με την προσθήκη μίας διάταξης περί τρομοκρατικής οργάνωσης, στοχεύοντας ξεκάθαρα τις οργανώσεις ένοπλης επαναστατικής δράσης και τα μέλη αυτών, με τον αναρχικό-αντιεξουσιαστικό χώρο να αποτελεί την κύρια δεξαμενή εκφραστών της

επαναστατικής βίας. Μετατρέποντας τον σε ιδεολογικό όπλο, τιμωρεί πολιτικά ανταγωνιστικές προς αυτό ομάδες.

Κουκουλονόμος (επιβαρυντική διάταξη για πράξη που τελείται με καλυμμένα χαρακτηριστικά).

Η πρώτη φορά που στον ελληνικό χώρο θεσπίστηκε ο κουκουλονόμος ήταν τον Απρίλιο του 1943 από τη κυβέρνηση του Ι.Ράλλη που όριζε ως κακουργήματα -τιμωρούμενα με θάνατο- τις καταλήψεις δημόσιων κτιρίων και τις επιθέσεις κατά αστυνομικών, εφόσον πραγματοποιούνταν από διαδηλωτές «επιδιώκοντες

αναρχικούς ή κομμουνιστικούς σκοπούς». Ορίζει, μάλιστα, ως ιδιαίτερη επιβαρυντική περίπτωση τη διάπραξη αυτών των αδικημάτων από «προσωπιδοφόρους». Στο πρόσφατο παρόν, μετά τη δολοφονία του Α.Γρηγορόπουλου το 2008 που είχε ως αποτέλεσμα το ξέσπασμα ενός κύματος οργής και κοινωνικής αντιβίας με αλληπάλληλες επιθέσεις σε κρατικούς και καπιταλιστικούς στόχους, αλλά και τη ριζοσπαστικοποίηση όλο και περισσότερων κομματιών της κοινωνίας που έβγαιναν στους δρόμους, το κράτος θέλησε να κάμψει όλη την αγωνιστική διάθεση και δράση που αναπτυσσόταν. Έτσι τον Απρίλιο του 2009, επί υπουργίας Δένδια, επανέρχεται ο «κουκουλονόμος» σύμφωνα με τον οποίο πλέον, ένα απλό πλημμέλημα μετατρέπεται σε κακούργημα. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα την αναβάθμιση των κατηγοριών σε περίπτωση σύλληψης κατά τη διάρκεια διαδηλώσεων με κίνδυνο ακόμα και την προφυλάκιση.

Βίαη λήψη DNA και τρόπος ανάλυσης γενετικού δείγματος.

Το κράτος χρησιμοποιώντας την επιστημονική εγγύτητα προσπαθεί να επιβάλλει στην κοινή γνώμη την άποψη ότι το γενετικό υλικό αποτελεί αδιάσπαστο αποδεικτικό στοιχείο ώστε να χρησιμοποιεί τα αποτελέσματα της ανάλυσής του με όποιο τρόπο το βολεύει. Στην πραγματικότητα όμως, το DNA είναι ένα στοιχείο εξαιρετικά

επισφαλές από τη φύση του. Μπορεί εύκολα τόσο να μεταφερθεί, να δομηθεί όσο και να αναμιχθεί με άλλο δείγμα γενετικού υλικού και ως εκ τούτου να βγάλει λανθασμένα αποτελέσματα. Συνήθως η ποιότητα του δείγματος από τον τόπο του “εγκλήματος” είναι αρκετά κακή, υπάρχουν πιθανές πηγές επιμόλυνσης αλλά και η αντοχή του στο χρόνο είναι περιορισμένη. Ακόμα και η

μέθοδος που χρησιμοποιείται είναι αρκετά επισφαλής για να αποδείξει την ενοχή κάποιου. Τόσο το γεγονός πως συνήθως εξετάζεται εσκεμμένως ένα πολύ μικρό μέρος της αλληλουχίας του γενετικού αποτυπώματος-περίπου το 0,01%, όσο και η χαμηλή επαναληψιμότητα του τεστ. Παρ’ όλη την ασάφεια που αυτό περιέχει έχουμε δει περιπτώσεις καταδίκης αναρχικών με μοναδικό αποδεικτικό στοιχείο το DNA (χαρακτηριστικές περιπτώσεις αυτές του Α.Σειρηνίδη, του Μπ.Τσιλιανίδη, του Τ. Θεοφίλου κ.α.).

Η εξουσία, μέσα στα πλαίσια του καθολικού ελέγχου που θέλει να επιβάλλει πάνω στις ζωές μας, έχει δημιουργήσει την τράπεζα γενετικού υλικού με ποιο πρόσφατη την περίπτωση των διώξεων στις Σκουριές Χαλκιδικής. Πλέον και με την εισαγγελική διάταξη που επιβάλλει τη βίαιη λήψη του DNA, νομιμοποιείται η συλλογή του ακόμη και από μία απλή προσαγωγή και χωρίς τη συγκατάθεση του ατόμου. Το κράτος έχει έτσι την ευχέρεια να φακελώνει και να χαρτογραφεί όλους όσους αντιδρούν απέναντι σε αυτό.

Κατάργηση των ειδικών συνθηκών κράτησης (φυλακές τύπου γ’).

Τον Ιούλιο του 2014 ψηφίστηκε, με τον τότε υπουργό δικαιοσύνης Αθανασίου, το νομοσχέδιο για την δημιουργία φυλακών "υψίστης ασφαλείας (τύπου γ’)". Το ελληνικό γκουαντανάμο ακόμα και αν σε πρώτο χρόνο δεν εφαρμόστηκε, προέβλεπε 23 ώρες εγκλεισμό χωρίς προαυλισμό, περιορισμό στο δικαίωμα της επικοινωνίας των κρατουμένων, στέρηση κάθε δικαιώματος ή αναστολή της ποινής. Δημιουργείται, λοιπόν, μία φυλακή μέσα στη φυλακή, που θα αποτελεί το φόβητρο για όποιον κρατούμενο διεκδικήσει τα δικαιώματά του για μία πιο αξιοπρεπή επιβίωση απέναντι στην εξαθλίωση της φυλακής. Στόχος δε μπορεί παρά να είναι η κάμψη του ηθικού, ο φυσικός και ψυχολογικός εξευτελισμός των κρατουμένων, η απομόνωσή τους σε ένα ειδικό καθεστώς κράτησης και η διάλυση των σχέσεων και

των δομών αλληλεγγύης που έχουν δημιουργήσει εντός και εκτός των τειχών. Πέραν όμως της απομόνωσης, επιχειρείται και η αποπολιτικοποίηση της επαναστατικής δράσης στα μάτια της κοινωνίας διαμηνύοντας πως οι φυλακές τύπου γ' αφορούν "τρομοκράτες και βαρυποινίτες". Όλο αυτό φυσικά έχει και εξωστρεφή χαρακτηριστικά καθώς στοχεύει και στα κομμάτια της κοινωνίας που συνεχίζουν να αγωνίζονται καθημερινά απέναντι στη λαίλαπα του καπιταλισμού, με την απειλή ότι "όποιος δε συμμορφώνεται, πειθαρχείται σε ειδικές συνθήκες".

Άμεση απελευθέρωση του Σάββα Ξηρού.

Ο Σάββας Ξηρός βρίσκεται έγκλειστος στα μπουντρούμια των φυλακών από το 2002. Το 2011 έκανε αίτηση για διακοπή της ποινής του και την μεταφορά του σε δημόσιο νοσοκομείο για μία ουσιαστική περίθαλψη της υγείας του, την οποία η δικαστική εξουσία απέρριψε χωρίς να αναφέρει κάποιο συγκεκριμένο επιχείρημα. Το 2014 ζητά εις νέου να εντάξει το υπόλοιπο της ποινής του κατ' οίκον, λόγω των σοβαρών προβλημάτων υγείας που αντιμετωπίζει και συγκεκριμένα με ποσοστό αναπηρίας που φτάνει το 93%. Απορρίπτεται και αυτό το αίτημά του, καταδικάζοντάς τον σε έναν αργό θάνατο μέσα στη φυλακή. Για την εξουσία όμως ο Σάββας Ξηρός δεν είναι ακόμα ένας κρατούμενος αλλά ένα από τα κοσμήματα της αντιτρομοκρατικής πολιτικής την τελευταία 15ετία. Το κράτος δεν αρκείται στην ψυχολογική εξόντωση των φυλακισμένων αλλά βλέπουμε ότι παρατείνει την κράτησή του ως ένα ακόμη βασανιστήριο, ως ένα ακόμα δείγμα ειδικητικότητας απέναντι στους αγωνιστές κρατούμενους.

*

Σχετικά με τη ποινικοποίηση των φιλικών και συντροφικών σχέσεων.

Στις 2 Μάρτη συλλαμβάνεται από τους κουκουλοφόρους της Αντιτρομοκρατικής η καταζητούμενη Αγγελική Σπυροπούλου. Στα πλαίσια της ίδιας τρομοκρατικής επιχείρησης συλλαμβάνονται φιλικά και συγγενικά πρόσωπα των μελών της Συνομοσίας πυρηνών της Φωτιάς μεταξύ των οποίων και η μάνα των Χρήστου και Γεράσιμου Τσάκαλου και η σύζυγος του δεύτερου. Με συνοπτικές διαδικασίες κατηγορούνται για υπόθαλψη εγκληματία και ένταξη σε τρομοκρατική οργάνωση (νόμος 187^α) και προφυλακίζονται.

Δεν προσπερνάμε το γεγονός πως με τα μέλη της Σ.Π.Φ. δεν έχουμε απλά ιδεολογικές διαφορές αλλά μας χωρίζουν ωκεανοί ολόκληροι. Όμως εθελουφλούμε αν αρνούμαστε το γεγονός πως απέναντι στην καταστολή είμαστε όλοι ένα.

Τα τελευταία χρόνια οι αγωνιστές πόσο μάλλον οι πολιτικοί κρατούμενοι αντιμετωπίζουν ένα εξειδικευμένο καθεστώς ποινικής μεταχείρισης. Ειδικοί νόμοι (από τον κουκουλονόμο μέχρι τον 187^ο), ειδικά δικαστήρια και ειδικές συνθήκες κράτησης-φυλακές τύπου γ' είναι τα κομμάτια που συνθέτουν το πάζλ του ιδιότυπου καθεστώτος εξαίρεσης των πολιτικών αντιπάλων της εξουσίας.

Το μήνυμα είναι σαφές. Όπου δε βασιλεύει ο φόβος, όπου η αξιοπρέπεια και η ανάγκη για αγώνα νικούν την εικωφαντική σιωπή της υποταγής, καρδαοκεί η τιμωρία. Από το 2001 και την έναρξη της αντιτρομοκρατικής στρατηγικής από το στρατηγείο των Η.Π.Α. είναι ξεκάθαρο πως εδραιώθηκε από τη μεριά των δικωτικών μηχανισμών η συνθήκη στοχοποίησης και ποινικοποίησης των φιλικών και συντροφικών σχέσεων κάτω από την ομπρέλα της ένταξης σε τρομοκρατική οργάνωση.

Παραθέτουμε λιγοστά από τα παραδείγματα των τελευταίων χρόνων:

Καλοκαίρι 2001: Κατά τη διάρκεια της επιχείρησης εξάρθρωσης της ε. ο. 17 Νοέμβρη, η σύλληψη του Σάββα Ξηρού αποτελεί την αρχή για τη στοχοποίηση όλου του συγγενικού του περιβάλλοντος. Το ίδιο συμβαίνει και με τη σύντροφο του Δημήτρη Κουφοντίνα, Αγγελική Σωτηροπούλου, η οποία και προφυλακίζεται ενώ στο δικαστήριο αθώνεται. Τέλος και στην πρόσφατη υπόθεση της φυγής, έπειτα από άδεια, του Χριστόδουλου Ξηρού, υπόλογη βρέθηκε ξανά η οικογένειά του με συνεχείς προσαγωγές και ανακρίσεις.

Γενάρης 2006: Κατά τη διάρκεια ληστείας της Ε.Τ.Ε. στη Σόλωνος συλλαμβάνεται ο αναρχικός Γιάννης Δημητράκης. Στοχοποιείται αμέσως ο συντροφικός του περίγυρος με τρεις εξ αυτών, τους Σίμο και Μάριο Σεισιδη και τον Γρηγόρη Τσιρώνη να φέρονται πως μαζί με τον Γιάννη, δημιούργησαν την ευφάνταστη ομάδα “ληστές με τα μαύρα”. Οι σύντροφοι που επέλεξαν την παράνομη ελευθερία, επικηρύχθηκαν και κατηγορήθηκαν για 6 ληστείες και απόπειρες ανθρωποκτονίας (με το Σ. Σεισιδη να εμπλέκεται συνεχώς και σε άλλες υποθέσεις) ενώ αθώνονται

στα επερχόμενα δικαστήρια καθώς δεν προκύπτει κανένα στοιχείο ενοχής. Το κλίμα όμως έχει ήδη δημιουργηθεί.

Μάρτης 2009: Νεκρός από τα πυρά των έμμισθων δολοφόνων του κράτους και των αφεντικών, πέφτει ο συντροφος Λάμπρος Φούντας-μέλος της ε.ο. Επαναστατικός Αγώνας. Οι συλλήψεις που ακολουθούν ένα μήνα μετά, με την επιχείρηση προσπάθειας εξάρθρωσης της οργάνωσης έχουν πολλές φορές ως μόνο στοιχείο τις σχέσεις συντρόφων με τον Λάμπρο. Εντάλματα εκδίδονται και στο οικογενειακό περιβάλλον του Κώστα Γουρνά, με τη σύζυγό του Μαρί Μπεραχά να φτάνει μέχρι τη δική της υπόθεση, όπου και αθώνεται.

Κατά την περίοδο όπου τα μέλη της οργάνωσης, Νίκος Μαζιώτης και Πόλα Ρούπα, διάλεξαν την παράνομη ελευθερία, στοχοποιείται συνεχώς ο στενός συντροφικός τους περίγυρος με κύριο ζητούμενο τον ψυχολογικό εκβιασμό που θα τους οδηγήσει σε λάθη και θα φέρει τη σύλληψη. **Το τελευταίο κινήγι μαγισσών φέρει το όνομα “επιχείρηση γαλατάς”.** Από το πρωί της 7^{ης} Μάρτη 2015 “άνωνυμες καταγγελίες για όπλα και εκρηκτικά” φέρνουν εφόδους σε σπίτια συντρόφων με πραγματικό στόχο την σύλληψη της συντρόφισσας Πόλας. Και η επίδειξη ισχύος κλείνει κάθε φορά την έρευνα με τη φράση “ουδέν ανευρέθη”.

Σεπτέμβρης 2009: Από την έναρξη της υπόθεσης Χαλανδρίου και την αρχή των συλλήψεων μελών της Σ.Π.Φ. ξεκινάει ένα πρωτόγνωρο σχέδιο ποινικοποίησης του φιλικού τους περιγυρού. Εκδίδονται συνεχώς εντάλματα εναντίον ατόμων που δεν έχουν καμία εμπλοκή στην υπόθεση (Μ. Παντέλογλου, Α. Χελιώτη, Μπακοβασίλης) και προφυλακίζονται άτομα με μόνο στοιχείο τις διαπροσωπικές σχέσεις (υποθέσεις Μασούρα, Καρακατσάνη και ενός 21χρονου, για διάστημα ενάμιση μήνα περίπου).

Όμως οι τελευταίες προφυλακίσεις αποτελούν ξεκάθαρο μήνυμα προς κάθε κατεύθυνση πως “ο τυφλός πόλεμος κατά της τρομοκρατίας” δεν επιτάσσει μόνο παράπλευρες απώλειες. Όπου η καταστολή και ο εγκλεισμός δεν αρκούν για να κάμψουν το υποκείμενο, επιστρατεύεται η τακτική της επίθεσης στον περίγυρό του, στοχεύοντας στην έμμεση αδρανοποίηση μέσω της ψυχολογικής πίεσης.

Τα μέλη της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς και η Αγγελική Σπυροπούλου έχουν ξεκινήσει απεργία πείνας απαιτώντας την άρση των προφυλακίσεων και την παύση του ιδιότυπου καθεστώτος ομηρίας του φιλικού και συγγενικού τους περιγυρού.

Από τη μεριά μας αντιλαμβανόμαστε ότι είναι χρέος απέναντι στους αγώνες μας, απέναντι στην ίδια την πολιτική μας ύπαρξη να στήνουμε κάθε φορά τα απαραίτητα αναχώματα που θα αναστέλλουν την ανεξέλεγκτη κατασταλτική επέλαση του κράτους και του κεφαλαίου.

Ότι κερδίζεται με αγώνες, ματώνεις για να το κρατάς δικό σου.

*

Διανύουμε μια εποχή εντόνων πολιτικών, οικονομικών αλλά και κοινωνικών αλλαγών, όπου ο απελπισμένος ελληνικός λαός ανέθεσε τη διαχείριση της ζωής του σε ένα κόμμα της "αριστεράς" πέφτοντας για ακόμη μια φορά στην παγίδα των προεκλογικών υποσχέσεων και της "ελπίδας που έρχεται". Μιας ελπίδας που πρόσφεραν απλόχερα στην κοινωνία οι υποψήφιοι αριστεροί διαχειριστές και την ξαναπήραν πίσω όταν το αποτέλεσμα των εκλογών τους έρχρησε ως κυβέρνηση.

"Πρώτη φορά αριστερά" στην ελληνική επικράτεια και **πρώτη φορά σύμπραξη της αριστεράς με την ακροδεξιά στον κόσμο**. Δεν έχει περάσει πολύς καιρός που ο Συριζα έγινε κυβέρνηση με την βοήθεια των Αν. ελ. εξασφαλίζοντας έτσι την αυτοδυναμία που χρειαζόταν. Από την εποχή των παχίων αγελάδων, του "Τσοβόλα δώσα όλα" του Κόκιαλη, του κράτους πρόνοιας, της εθνικής υπερηφάνειας και των golden boys πήγαμε στην εποχή των ισχών ανθρώπινων σωμάτων, του "μαζί τα φάγαμε" του κράτους ασφάλειας, της Αγγελουπούλου Δασκαλάκη, της εθνικής ταπείνωσης, των αυτοκτονιών και των άστεγων που ψάχνουν να βρουν το φαγητό τους στα σιουπίδια. Από το σοσιαλδημοκρατικό Πα.σο.κ. του Ανδρέα Παπανδρέου και του κράτους πρόνοιας, στο "βρόμικο 89" με την συνεργασία Ν.Δ. Κ.κ.ε., από το εξιχνριστικό Πα.σο.κ. του Σημίτη στην νεοφιλελεύθερη Ν.Δ. του Κ. Καραμανλή του Β', από το Πα.σο.κ. του "λεφτά υπάρχουν" του Γ. Παπανδρέου και πρώτου οικοδεσπότη της Τρόικας, στην Ν.Δ. του Α. Σαμαρά, συνεχιστή των μνημονίων και του κράτους ασφάλειας και από τον προεκλογικό Συριζα της ρήξης και της ανατροπής στην συγκυβέρνηση Συριζα-Αν. ελ. που "συγκίνησε τους Έλληνες" με τις κωλοτούμπες της.

Με την έξοδο της Ελλάδας από τις αγορές και την έλευση του μηχανισμού "βοήθειας" (κύριος των τραπεζών που είχαν φαλιρίσει), ήρθε μια σειρά μέτρων που αποτελούσαν προαπαιτούμενο εγγυητή για την τρόικα έτσι ώστε να συνεχιστεί η

καταβολή των χρηματικών δόσεων για να μην καταρρεύσει υπό μορφή χρεοκοπίας η είδη σαπισμένη ελληνική οικονομία. Μετρά που περιελάμβαναν, πτώσεις μισθών, συντάξεων με ταυτόχρονη αύξηση του ορίου συνταξιοδότησης, αύξηση της φορολογίας σε όλα τα επίπεδα, αναδιάρθρωση του δημοσίου και συρρίκνωση του με μαζικές απολύσεις εργαζομένων, ιδιωτικοποιήσεις, περιοπές κοινωνικών παροχών κ.τ.λ.

Η ψήφιση των μνημονίων και η σταδιακή εφαρμογή τους επέβαλαν μια σειρά αλλαγών και ανακατατάξεων σε κοινωνικό και ταξικό επίπεδο, με την φτωχοποίηση και εξάλειψη ενός μεγάλου κομματιού της μεσαίας και της εργατικής τάξης, την αύξηση της ανεργίας και την φτωχοποίηση σε ένα μεγάλο κομμάτι της κοινωνίας.

Το κρότο τελικά φαγώθηκε και το μονό που απέμεινε ήταν το μαστίγιο. Και ενώ το κράτος πρόνοιας πήγε περίπατο, ήρθε το θωρακισμένο κράτος ασφάλειας να επιβάλει την θέληση της τρoικας πάνω στην κοινωνία. Αναβαθμίζοντας τον στρατό κατοχής της ελληνικής αστυνομίας με τα μηχανοκίνητα τάγματα εφόδου των ΔΙΑΣ και ΔΕΛΤΑ, αυξάνοντας τις περιπολίες και τα μπλόκα των μπάτσων, επιστρατεύοντας απεργούς και χτυπώντας με κάθε τρόπο όσες μορφές αντίστασης θεωρούνται εχθρικές ως προς αυτό: καταλήψεις σε δημοσίους οργανισμούς, εργατικούς και κοινωνικούς αγώνες, πορείες, απεργίες, συγκεντρώσεις κτλ. Αναβαθμίζει το νομικό του οπλοστάσιο στον είδη υπάρχοντα τρομονόμο, αυξάνοντας το εύρος καταστολής, πέρα από τους αναρχικούς, τις ένοπλες επαναστατικές οργανώσεις και ότι χαρακτηρίζεται από την κυριαρχία ως οργανωμένο έγκλημα. Ακόμα και η συμμετοχή σε μια διαδήλωση εφόσον υπάρχουν αξιόποινες πράξεις με βάση τον νομικό κώδικα, έστω και πλημμεληματικού χαρακτήρα, είναι πλέον ιανές να στοιχειοθετήσουν συμμετοχή σε εγκληματική οργάνωση. Δημιουργεί φυλακές τύπου γ' για μελή επαναστατικών οργανώσεων, για απείθαρχους κρατούμενους και βαρυποινίτες. Θωρακίζει τα σύνορα, φτιάχνει καινούρια στρατόπεδα συγκέντρωσης για τους μετανάστες, και εφαρμόζει στο εσωτερικό του Ελλαδικού χώρου το σχέδιο σκούπα, το επονομαζόμενο από τον τότε υπουργό Προ.πο. Ν. Δένδια, σχέδιο "ΞΕΝΙΟΣ ΖΕΥΣ".

Μέσα σε αυτήν την οξυμένη κατάσταση και την εξαθλίωση του μεγαλύτερου κομματιού της κοινωνίας λόγω των πολιτικών λιτότητας που επέβαλαν οι κυβερνήσεις της Ν.Δ. και του Πα.σο.κ. σε συνεργασία με την τρoικα, ήρθε ο Συριζα ως ο αριστερός απολογητής του κράτους και του κεφαλαίου, λειτουργώντας πυροσβεστικά στις κοινωνικές εκρήξεις που μαίνονταν. Εκρήξεις που τελικά εξαντλήθηκαν στην κάλπη, ως διαμαρτυρία προς τον παλιό δικομματισμό, της διαχειριστικής κραιπάλης και των σκανδαλών, αδυνατώντας να κρίνει συνολικά το σύστημα εξουσίας και εκμετάλλευσης. Ο Συριζα εκμεταλλευόμενος το βεβαρημένο

παρελθόν της Ν.Δ. και του Πα.σο.κ. κατάφερε τελικά μέσα από τα αφομοιωτικά του τερτίπια και τις βαρύνδουπες προεκλογικές του εξαγγελίες για μειώσεις φόρων, αύξηση του βασικού μισθού στα 751 €, σκίσιμο των μνημονίων και σωρεία άλλων υποσχέσεων, να αποσπάσει την επιθυμητή συναίνεση έτσι ώστε να συνεχιστεί η πολιτική αφαιμάξης της κοινωνίας.

Οι εξαγγελίες του αριστερού κράτους για κατάργηση των φυλάκων τύπου γ' και η "ευαισθησία" τους όσων αφορά τον αγώνα και την απεργία πείνας των κρατούμενων εναντία στην καταστολή και τις συνθήκες εγκλεισμού, δεν μας πείθει. Όλα τα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής ένωσης ανεξαιρέτως, έχουν τους δικούς τους τρομονόμους για να προστατεύουν την ύπαρξη αυτών και του κεφαλαίου από τον εσωτερικό εχθρό. Έτσι και το ελληνικό κράτος έχει και αυτό, ως μέλος της ευρωπαϊκής ένωσης τον δικό του τρομονόμο. Θα ήταν άλλωστε αδύνατο σε ένα σχηματισμό κρατών όπως αυτός της Ε. Ε. να υπάρχουν κράτη-μέλη που τα κοινωνικά τους σύνολα θα δρουν ανεξέλεγκτα χωρίς την ύπαρξη ενός ενιαίου και συνεκτικού νομικού πλαισίου καταστολής, όπως είναι ο τρομονόμος.

Η ψεύτικη αριστερή φρασεολογία της κυβέρνησης και οι εσωτερικές συγκρούσεις με τη δήθεν αριστερή πλατφόρμα, βρίσκει απέναντι της τον αληθινό αγώνα των κρατούμενων απεργών πείνας για ελευθερία. Ο αγώνας των συντρόφων του Δικτύου Αγωνιστών Κρατούμενων, των συντρόφων Κ. Γούρνα, Ν. Μαζιώτη, και Δ. Κουφόντινα, των Τούρκων πολιτικών κρατούμενων κ.α. είναι αγώνας εναντία στην επίθεση του κράτους ασφάλειας και του καθεστώτος έκτακτης ανάγκης. Είναι αγώνας που βάζει συνολικότερα χαρακτηριστικά και καταλήγει στα επιμέρους, είναι αγώνας που δείχνει την όξυνση της καταστολής των τελευταίων χρόνων και την επίθεση του θωρακισμένου κράτους εναντία στην κοινωνία και τους αγωνιζομένους ανθρώπους που αμφισβητούν έμπρακτα τις κυρίαρχες δομές. Είναι αγώνας δίκαιος, δεν αφομοιώνεται και δεν χαλιναγωγείτε και γι αυτό θα κερδίσει. Και πρέπει να αποτελέσει μια εικόνα από το μέλλον, για τους αγώνες που θα δοθούν από ολόκληρη την κοινωνία ενάντια στη συνεχιζόμενη πολιτική λιτότητας που παρατείνει το νέο κυβερνητικό μόρφωμα.

Στεκόμαστε διπλά στους απεργούς πείνας εκφράζοντας την αλληλεγγύη μας από την αρχή μέχρι το τέλος αυτού του αγώνα. Η κυβέρνηση μπορεί να εγγυάται ότι θέλει προβάλλοντας το αριστερό της προφίλ προς τα έξω, πέφτει όμως συνεχώς σε

αντιφάσεις. Εμείς θα είμαστε πάντα απέναντι στο κράτος είτε αυτό είναι καλλωπισμένο με αριστερά φριασιδώματα είτε πρόκειται για το θωρακισμένο κράτος ασφάλειας και καταστολής.

Το Πα.σο.κ. πριν το 80 έλεγε έξω η Ελλάδα από το ΝΑΤΟ, έξω οι βάσεις των αμερικανών από την Σούδα και τελικά μετά από χρονιά ως κυβέρνηση του ελληνικού κράτους συμμετείχε στους πολέμους της μέσης ανατολής ως μέλος των νατοϊκών δυνάμεων, με τα αμερικανικά βομβαρδιστικά να ξεκινούν από την Κρήτη για να πλήξουν στόχους στην εμπόλεμη ζώνη. Το ίδιο ισχύει και με τον Συριζα τηρουμένων των αναλογιών και του χρόνου που βρίσκεται στην εξουσία. Λίγοι μήνες ήταν αρκετοί για να αλλάξει. Το σίσιμο των μνημονίων έγινε διαπραγμάτευση, η διαγραφή του χρέους έγινε αναδιάρθρωση και ούτω καθ' εξής.

Η ιστορία επαναλαμβάνεται και βλέποντας την, όχι υπό το πρίσμα ενός στείρου ιστορισμού που άπλα παραθέτει γεγονότα, ψάχνει ομοιότητες και διαφορές, μεταβλητές και συγκύριες. Ενός στείρου ιστορισμού που μέσα από ένα υπολογιστικό μοντέλο ανάλυσης, με προσθέσεις και αφαιρέσεις, καταλήγει σε ανούσια συμπεράσματα, που από μόνα τους δεν βοηθούν στο ξεπέρασμα του υπάρχοντος και το άνοιγμα του δρόμου για την συνολική απελευθέρωση. Ως αναρχικοί χρησιμοποιούμε τα θεωρητικά μας εργαλεία εναντία στην ιστορία που έγραψαν οι νικητές και εγκαθιδρυτές των σύγχρονων αστικών κρατών, εναντία σε κάθε μορφή εξουσίας, κρατικής και οικονομικής, τοπικής και παγκόσμιας είτε αυτή έχει αριστερό προφίλ είτε όχι. Τα σύγχρονα αστικά κράτη, οι κουμμουνιστικές τερατογενέσεις του υπαρκτού σοσιαλισμού και ο συνδυασμός και των δυο δημιουργήθηκαν για να είναι άρτια συνδεδεμένα με το κεφαλαίο-η επιβίωση του ενός βρίσκεται σε απόλυτη συνάρτηση με τον άλλον.

Η μόνη ρεαλιστική λύση για να σπάσουμε τα δεσμά της καταπίεσης είναι ο αγώνας για την κοινωνική επανάσταση και την αναρχία. Με όπλο την πολυμορφικότητα να επιτεθούμε στο κράτος και το κεφάλαιο. Να συνεχίσουμε τους αδιάλλακτους αγώνες χωρίς καμία ανακωχή, χωρίς καμία συνθηκολόγηση. Η εξουσία μπορεί να αλλάζει όνομα, χρώμα, στρατηγική και ρητορεία όμως ποτέ δεν αλλάζει ρόλο. Η επίθεση του κράτους, μέσω της δημιουργίας ειδικού καθεστώτος εξάιρεσης, στους πολιτικούς κρατούμενους δεν είναι τίποτε άλλο παρά μια εικόνα

από το μέλλον της γενικευμένης επίθεσης σε ολόκληρη την κοινωνία. Γι' αυτό και εμείς πρέπει να θέσουμε τις απαραίτητες προϋποθέσεις έτσι ώστε ο κοινός αγώνας των πολιτικών κρατουμένων και του κινήματος αλληλεγγύης εκτός των τειχών να αποτελέσει εφαλτήριο για τη συνολική κοινωνική και ταξική αντεπίθεση ενάντια στη νέα κυβερνητική πολιτική.

Αλληλεγγύη στον αγώνα των φυλακισμένων συντρόφων μας ενάντια στο καθεστώς εξαίρεσης των πολιτικών κρατουμένων.

Κανένας διάλογος-καμία διαπραγμάτευση.

Οι νόμοι καταργούνται στα οδοφράγματα.

Συγκρούσεις κατά τη διάρκεια των διαδηλώσεων ενάντια στα εγκαίνια του νέου κτιρίου της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας στη Φρανκφούρτη στις 18-3.

κατάληψη Terra Incognita

terraincognita.squat.gr

Θεσσαλονίκη, Μάρτιος 2015